

פְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ: צו (שַׁבַּת זְכוֹר) לרפואת: ג'וזפין איילה בת אסתר **כְּנִיסַת הַשְּׁבֶת:** 17:16

עַרְשׁ"ק יב' אדר ב' תשע"ד (14.3.2014) ומיטל דורית בת רות **יְצִיאַת הַשְּׁבֶת:** 18:25

הַפְּטָרָה: "וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עֲמָלֶק בְּדַרְךָ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם" (דברים כה, יז)

על הטעם לקריאת פְּרִשְׁת "זְכוֹר" בַּשְּׁבֶת שֶׁלפְּנֵי פּוּרִים כְּתַב רש"י זצ"ל (מגילה כט, "ומפסיקין"): "כְּדֵי שֶׁתִּקְרָא פְּרִשְׁת 'זְכוֹר' בַּשְּׁבֶת הַסְּמוּכָה לְפּוּרִים, (כְּדֵי) לְסַמּוֹךְ מַחֲתֵת עֲמָלֶק לְמַחֲתֵת הַמֶּן". וצריכים אָנוּ לְהִבִּין, מִדּוּעַ צְרִיכִים לְקַרֵּא אֶת מַחֲתֵת עֲמָלֶק בַּשְּׁבֶת שֶׁלפְּנֵי פּוּרִים?

וְהֵלֵא בְּפּוּרִים עֲצָמוּ אָנוּ קוֹרְאִים עֲנִין זֶה שֶׁל מַחֲתֵת עֲמָלֶק. ("וַיִּבֹא עֲמָלֶק וַיִּלָּחֶם עִם יִשְׂרָאֵל בְּרַפְּיָדָם... וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה כְּתֹב זֹאת וְזָכְרוֹן בְּסִפְרֶךָ... כִּי מָחָה אֶמְחָה אֶת זְכוֹר עֲמָלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם"). (שמות יז, ח)

וְהֵנָּה, בְּפִשְׁטוּת יֵשׁ לּוֹמֵר, שְׁפִינן שְׁחוּ"ל אֹמְרִים, שְׁכָל הַבְּרָכוֹת וְהַהֲשַׁפְּעוֹת עַל שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹול הֵם מִשְׁבֶּת קָדֵשׁ, כְּמוֹ שֶׁכְּתֹב הַזֶּהר (יתרו פח): "כֹּל בְּרַכָּאן דְּלַעֲיֵלָא וּתְתָא בְּיוֹמָא שְׁבִיעָא תְּלִין" (=כֹּל הַבְּרָכוֹת, שֶׁלְמַעַלָּה וְשֶׁלְמַטָּה – מְקוֹרֵן הוּא מִיּוֹם הַשְּׁבֶת). לְכֵן, בַּשְּׁבֶת שֶׁלפְּנֵי פּוּרִים, כְּאֲשֶׁר אָנוּ קוֹרְאִים אֶת פְּרִשְׁת "זְכוֹר", הַקֵּב"ה מְשַׁפֵּיעַ לָנוּ בְּרַכָּה בְּזִכּוֹת שֶׁבֶת קָדֵשׁ, כְּדֵי שְׁיִנְצָחוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַלְחַמָתָם נֶגֶד זֶרְעוֹ שֶׁל עֲמָלֶק. שְׁהַרִי, בְּכָל דּוֹר וְדוֹר יֵשׁ לְצַעֲרָנוּ "עֲמָלָקִים" הַקָּמִים עֲלֵינוּ. לְכֵן תִּקְנוּ לָנוּ חו"ל לְקַיֵּם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה אֶת מִצְוֹת מַחֲתֵת עֲמָלֶק דּוֹקָא בַּשְּׁבֶת שֶׁלפְּנֵי פּוּרִים.

"כִּי אִם הַחֲרַשׁ תַּחְרִישִׁי בְּעַת הַזֹּאת, רוּחַ וְהַצְּלָה יַעֲמוּד לְיְהוּדִים מִמְּקוֹם אַחֵר, וְאֵת וּבֵית אַבְיָךְ תֹּאבְדוּ" (מגילה ד יד)

ה"אלשיך" הַקְּדוֹשׁ אֹמֵר, שֶׁבִּגְלַל שְׁשָׂאוֹל הַשְּׂאִיר אֶת אַגַּג מֶלֶךְ עֲמָלֶק בְּחַיִּים, הַתְּעַבְּרָה מִמֶּנּוּ שְׁפַחָה, בְּאוֹתוֹ הַלֵּילָה, וּמִמֶּנָּה נוֹלַד הַמְּדַתָּא, אַבִּיו שֶׁל **הַמֶּן הַרְשָׁע**. נִמְצָא מִכָּאן, שֶׁבִּגְלַל **חֲטָא** שְׂאוֹל הַמֶּלֶךְ, שֶׁהַשְּׂאִיר אֶת אַגַּג בְּחַיִּים (כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוּאֵל א' טו', ט'): "וַיַּחְמַל שְׂאוֹל וְהָעָם עַל אַגַּג"), וְעַבְר בְּכָךְ עַל מִצְוֹת ה' יִתְבָּרַךְ – "תִּמְחָה אֶת זְכוֹר עֲמָלֶק" – נוֹלַד **הַמֶּן הַרְשָׁע**.

וְהֵנָּה, כְּאֲשֶׁר רָאָה מְרַדְּכֵי הַיְהוּדִי, שֶׁהַקֵּב"ה, מְסַבֵּב כָּל הַסִּיבּוֹת, סַבֵּב כֵּךְ, שְׁבַעַת גְּזִירַת הַמֶּן הַרְשָׁע, תְּמַלּוֹךְ דּוֹקָא אֶסְתֵּר, שֶׁהִיְתָה מִצְּאֵצְאֵי צְאֵצְאֵי שֶׁל שְׂאוֹל הַמֶּלֶךְ, הַשִּׁיג מְרַדְּכֵי בְרוּחַ קוֹדֵשׁוֹ, שֶׁזֶהוּ רְצוֹן ה' יִתְבָּרַךְ, שְׂאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה תִּמְסוֹר אֶת נַפְשָׁהּ, כְּדֵי לְהַצִּיל אֶת יִשְׂרָאֵל מִגְּזִירַת הַמֶּן. וְכָל זֹאת, כְּדֵי לְתַקֵּן בְּכָךְ אֶת עוֹן אַבִּי אַבוֹתֵינוּ, שְׂאוֹל הַמֶּלֶךְ, שֶׁהַשְּׂאִיר אֶת אַגַּג מֶלֶךְ עֲמָלֶק בְּחַיִּים, וְעַל-יָדֵי זֶה יִצָּא מִמֶּנּוּ **הַמֶּן הַרְשָׁע**.

וְזֶהוּ שְׂאֵמֵר לָהּ מְרַדְּכֵי (אסתר ד, יד): "כִּי אִם הַחֲרַשׁ תַּחְרִישִׁי בְּעַת הַזֹּאת, רוּחַ וְהַצְּלָה יַעֲמוּד לְיְהוּדִים מִמְּקוֹם אַחֵר", אָבֵל – "וְאֵת וּבֵית אַבְיָךְ תֹּאבְדוּ". וְתִמְהוּ הַמְּפָרְשִׁים: אִם "רוּחַ וְהַצְּלָה יַעֲמוּד לְיְהוּדִים מִמְּקוֹם אַחֵר", אִזּוֹ לָמָּה אֶסְתֵּר וּבֵית אַבְיָה יֹאבְדוּ?

אֲלֵא, הַכּוֹנֵנָה הִיא שׁ"אִם הַחֲרַשׁ תַּחְרִישִׁי" – ה' יוֹשִׁיעַ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִמְּקוֹם אַחֵר" (=עַל-יָדֵי מִיִּשְׁהוּ אַחֵר), אָבֵל "וְאֵת וּבֵית אַבְיָךְ", שֶׁהוּא שְׂאוֹל הַמֶּלֶךְ – "תֹּאבְדוּ", כִּי שׁוֹב לֹא יִהְיֶה תִּיקוֹן לְחֲטָא שְׂאוֹל הַמֶּלֶךְ. "וּמִי יוֹדֵעַ אִם לַעֲת כְּזֹאת הַגַּעַת לְמַלְכוּת", כִּי הַסִּיבָּה שֶׁהַקֵּב"ה סוֹבֵב שֶׁתִּגְיַעֵי לְמַלְכוּת בְּעַת הַזֹּאת, כְּדֵי לְהִיּוֹת מַלְכָּה בְּזִמְנֵי **שְׁהַמֶּן** מִיטִיל אֶת גְּזִירַתוֹ עַל יִשְׂרָאֵל – הִיא רַק כְּדֵי לְתַקֵּן אֶת הַפְּגָם שֶׁל שְׂאוֹל הַמֶּלֶךְ, עַל-יָדֵי שֶׁתִּמְסְרֵי אֶת נַפְשָׁהּ לְמַעַן הַצִּיל כָּל יִשְׂרָאֵל. (עַל פִּי "אוֹרְהַ שֶׁל תוֹרָה" לְהַרְה"ק פִּינְחָס פְּרִידְמָן)

"וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר בְּמִשְׁתָּהּ הֵינִי מִה שְׂאֵלְתָךְ וַיִּנְתֵּן לָךְ וּמָה בְּקִשְׁתְּךָ עַד חֲצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשִׂי"

בְּסִפְר "מְדַרְשׁ אֱלִיהוּ" כְּתוּב, שֶׁבְּיּוֹם הַפּוּרִים מְכַפֵּר הַקֵּב"ה לְיִשְׂרָאֵל עַל **עוֹנוֹתֵיהֶם**, כְּמוֹ בְּיּוֹם הַפִּיפּוּרִים. אוֹלָם, הַהִבְדֵּל הוּא שְׂיּוֹם הַכִּיפּוּרִים נִיתֵן בְּעֵיקְרוֹ בְּגִלְל **חֲטָא הַעֲגָל**, שֶׁנִּגְרַם מִשׁוּם אֲכִילָה וְשִׁתְיָה שֶׁל תְּאוּהָ, שֶׁנֶּאֱמַר: "וַיֵּשֶׁב הָעָם לֶאֱכֹל וְשִׂתוּ וַיִּקְמוּ לְצַחֵק". וְלָכֵן מִתְּעַנִּים בְּכִיפּוּר, כְּנֶגֶד מָה שְׂאֵכְלוּ יִשְׂרָאֵל "אֲכוּל וְשִׁתוּ" **בְּמַעֲשֵׂה הַעֲגָל**, כְּדֵי שְׂיִתְכַפֵּר לָהֶם.

אוֹלָם, בְּפּוּרִים נִמְשָׁכָה הַיְשׁוּעָה לְיִשְׂרָאֵל, עַל-יָדֵי שֶׁהַתְּעַנּוּ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "לָךְ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְהוּדִים הַנִּמְצָאִים

בְּשׂוֹשָׁן וְצוּמוֹ... וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ. וְלֹכֵן, עֲצֵם הַסְּעוּדָה וְהֶאֱכִילָהּ בְּיוֹם זֶה הִיא שְׁנַחֲשֶׁבֶת כַּפָּרָה לְאָדָם! וּמוֹבָא בַּסֵּפֶר "שֶׁעַר יִשְׁשׁוּכָר", כִּי בְזִמְנֵן סְעוּדַת פּוּרִים, סְגוּלָה הִיא שֶׁתִּתְקַבֵּל בְּקִשְׁתּוֹ שֶׁל כָּל יְהוּדֵי, כִּפִּי שְׁכַתּוּב בְּמַגִּילָה (ה', ו'): "וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ (=מֶלְכּוֹ שֶׁל עוֹלָם) לְאַסְתֵּר (=כַּנְסֵת יִשְׂרָאֵל) בְּמִשְׁתַּה הַיַּיִן (=סְעוּדַת פּוּרִים): מַה שְּׂאֵלְתִּךְ וַיִּנְתֵּן לָךְ וַיְמַה בְּקִשְׁתֶּךָ עַד חֲצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשִׂי." (יש קבלה מרבתינו, שבכל מקום במגילת אסתר שכתוב "המלך" בלבד, הפונה היא למלך מלכי המלכים, הקב"ה, ובכל מקום שנאמר "המלך אחשוורוש", הפונה לאחשוורוש ממש, כפי שמובא גם בזהר הקדוש: "...ובכל אתר (=מקום) (שבו נכתב במגילה) המלך סתם - דא (=זה) קב"ה...").

בַּסֵּפֶר "סְגוּלַת יִשְׂרָאֵל" כְּתוּב, שְׁמֻקּוּבֵל מַגְדוּלֵי הַצְּדִיקִים וּמִתְלַמְּדֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב וְצוּק"ל זִיע"א, שִׁישׁ סְגוּלָה בְּפוּרִים לְהִשְׁכִּים בְּבִקְרָה וְלְהַרְבוֹת בְּתַפִּילָה וּבְקִשָּׁה לְפָנֵי ה' עַל כָּל דְּבָר! שֶׁהָרִי יוֹם זֶה הוּא יוֹם שֶׁל רְצוֹן, וְכָל הָעוֹלָמוֹת הֵם בְּשִׂמְחָה וּבְרְצוֹן. וְעַל-כֵּן אָמְרוּ חוֹ"ל בְּגִמְרָא (ב"מ עח), שְׂאִין מְדַקְדְּקִין בְּמַעוֹת פּוּרִים, אֲלֵא כָּל הַפּוֹשֵׁט יָד נוֹתְנִים לוֹ! דְּהֵינּוּ, כָּל מִי שֶׁפּוֹשֵׁט יָד לְפָנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים, הַקַּב"ה, בְּתַפִּילוֹת וּבְתַחֲנוּנִים, נוֹתְנִים לוֹ אֶת מְבוֹקְשׁוֹ. וְהֵנָּה, לְמַרְוֹת שִׂדוּעַ שֶׁהַקַּב"ה עוֹנֶה בְּכָל עֵת, צְרִיךְ לְדַעַת, שְׁלַעִיתִים יֵשׁ דְּבָרִים הַמְּעַכְּבִים אֶת הַתַּפִּילָה (עוֹנוֹת, הַסֵּר כּוֹנֵה בְּתַפִּילָה וְכו'). אֲבָל בְּפוּרִים, אֵין הַקַּב"ה מְדַקְדֵּק אַחַר הָאָדָם, אֲלֵא כָּל הַפּוֹשֵׁט יָד - נוֹתְנִים לוֹ בְּלֵב שָׁלֵם. וְעוֹד בְּעַנְיֵן סְגוּלוֹת יוֹם הַפּוּרִים, כָּתַב רַבְּנּוֹ אֲשֶׁר מְסֻוֹלִין וְצוּק"ל, שִׁישְׁנּוּ רְמִזוּ נִפְלָא בְּעַבּוּדַת ה', הַכְּתוּב בְּמַגִּילַת אֲסֵתֶר (א', כא'), שְׁכָּל מִי שֶׁרוּצָה שֶׁתַּפִּילוֹתָיו תִּתְקַבְּלֶנָה בְּשָׁמַיִם, עָלָיו לְהַכִּין אֶת עֲצָמוֹ לְפָנֵי הַתַּפִּילָה, לְטַהֵר אֶת מַחֲשַׁבוֹתָיו, וְלִסְלַק אֶת כָּל טְרָדוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה. כִּי כֹאֲשֶׁר מִכִּין הוּא אֶת עֲצָמוֹ לְפָנֵי שְׁמֵתֶפְלֵל, הָרִי שֶׁתַּפִּילָתוֹ שׁוֹנֶה לְחֻלוֹטִין! וְזוֹהוּ מָה שְׁכַתּוּב: "וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ (=מֶלְכּוֹ שֶׁל עוֹלָם) כְּדִבְרֵי מְמוּכָן" - לְמִי שְׁמִכִּין עֲצָמוֹ לְפָנֵי הַתַּפִּילָה! "וּמְשֻׁלּוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוֹ וּמִתְנּוֹת לְאַבְיוֹנִים"

(נוהגים לתת לפני פורים מעות "זכר למחצית השקל". ולמי צריך לתת את הכסף? הכסף צריך להינתן לצדקה לעניים. והגאון רבי חיים פלאגי בספר "רוח חיים" (סימן תרצד סק"ב) כתב שיש לתרום את המעות לתלמידי חכמים עניים השוקדים על דלתות התורה).

פַּעַם הַגִּיעַ יְהוּדֵי עֲשִׂיר אֵל ה' חֲפִץ חַיִּים". וְהָרַב, שְׁחַפֵּץ הָיָה לְהַתְרִימוֹ עֲבוּר יְשִׁיבָתוֹ, לְקַח אוֹתוֹ לְסִיּוּר בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ, בְּתַקְוָה שֶׁהָאוֹרֵחַ יִתְרַשֵּׁם שֵׁם לְטוֹבָה. הִיְתָה זוֹ הַפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה שֶׁנִּכְנַס הָעֲשִׂיר לְיִשִּׁיבָה, וְהַתְלַמְּדִים הָיוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה ב'רִיתְחָא דְאוּרִיתָא", דְּהֵינּוּ, בְּהַתְלַהֲבוֹת אֵשׁ שֶׁל לִימוּד הַתּוֹרָה. הַתַּפְּלָא הָעֲשִׂיר, וְשִׂאֵל: "מִדּוּעַ הַתְלַמְּדִים צוֹעֲקִים אַחַד עַל הַשְּׁנִי? מִדּוּעַ לּוֹבְשִׁים הֵם כָּלֵם בְּגָדִים שְׁחוּרִים? וּמִדּוּעַ הֵם מְרַעֲשִׁים? הָאֵם לְדַבֵּר כְּזֶה אֶתָּה רוּצָה שְׂאֵתְרוּם! מוֹכֵן אֲנִי לְתֵרוֹם עֲבוּר פְּעִילוּיּוֹת סְפוּרְט אוֹ תְּרַבוֹת נוֹרְמָלִיִּים... אֲבָל בְּשִׁבִיל זֶה?" הַשִּׁיב לוֹ ה' חֲפִץ חַיִּים" בְּמִשְׁלָ: מַעֲשֶׂה בְּעֲשִׂיר אַחַד, שֶׁהַחֲלִיט לְרַכּוֹשׁ סְפִינָה מְפוֹאֶרֶת, בָּהּ יוֹכֵל לְטַיֵּל בְּכָל הָעוֹלָם. בְּבוֹאוֹ לְרַכּוֹשׁ אֶת הַסְּפִינָה בְּקִשׁ תַּחִּילָה לְסִיר בָּהּ עַל מְנַת לְהַתְרַשֵּׁם מִמֶּנָּה. וּבְאַמְתָּ, הַתַּפְּעַל הָעֲשִׂיר מְאֹד מְכַל הַחֲדָרִים וְהַפְּאָר שְׂרָאָה בָּהּ, הִיְתָה זוֹ סְפִינָה בְּעֵלֶת אַרְבַּע קוֹמוֹת, וְכָל אַחַת מֵהֵן הִיְתָה יְפֵה יוֹתֵר מִקּוֹדְמָתָהּ. לְאַחַר שְׂרָאָה הָעֲשִׂיר אֶת שְׁלֶשֶׁת הַקּוֹמוֹת, בְּקִשׁ לְרַדֵּת לְקוֹמָה הַתַּחְתּוֹנָה בְּיוֹתֵר. אוּלָם, בְּעַל הָאוֹנִיָּה אָמַר לוֹ, שְׂאִין טַעַם לְרַדֵּת לְשָׁם, כִּיּוֹן שֶׁהַקּוֹמָה הַתַּחְתּוֹנָה מִכִּילָה אֶת כָּל הַמְּנוּעִים, וְאֵין מָה לְרַאוֹת בָּהּ. אוּלָם הָעֲשִׂיר הַתַּעֲקֵשׁ עַל-כֵּן כְּשִׂירְדוֹ לְקוֹמָה הַתַּחְתּוֹנָה חֲשָׁכוּ עֵינָיו שֶׁל הָעֲשִׂיר. "מָה קוֹרָה כָּאֵן?" - שִׂאֵל בּוֹעַם - "מִדּוּעַ יֵשׁ כָּאֵן רַעַשׁ גּוֹרְאֵי וְכָל הָעוֹבְדִים כָּאֵן שְׁחוּרִים מְגָרִיו וּמְלַכְלוּךְ?" בְּעַל הַסְּפִינָה הַסְּבִיר לוֹ שֶׁקוֹמָה זוֹ הִיא עֵיקַר הַסְּפִינָה, וּמִכִּיּוֹן שֶׁהַמְּנוּעִים פּוֹעֲלִים יֵשׁ רַעַשׁ גְּדוֹל, וְלֹכֵן הָעוֹבְדִים נִרְאִים כֵּן. אוּלָם הָעֲשִׂיר הַתַּעֲקֵשׁ שִׁישׁ לְהִיפָּטֵר מִקּוֹמָה זוֹ, כִּיּוֹן שֶׁהִיא נִרְאִית לוֹ מִיּוֹתֶרֶת לְחֻלוֹטִין! בְּעַל הַסְּפִינָה, שְׁחַפֵּץ הָיָה לְמַכּוֹר אוֹתָהּ, עָשָׂה כְּדַבְּרֵיו, לְמַרְוֹת שֶׁהַדְּבָר הָיָה תְמוּהָ בְּעֵינָיו. כֵּן נוֹתֵר הָעֲשִׂיר בְּסְפִינָתוֹ בְּלֵב יָם, מְבַלֵּי שִׁיכוֹל הִיָּה לְנוּעַ...

כְּסָסִים ה' חֲפִץ חַיִּים" אֶת סִיפּוּרוֹ, אָמַר לְאוֹתוֹ יְהוּדֵי שְׂרָצָה לְהַתְרִימוֹ לְיִשִּׁיבָה: "עֲשִׂיר זֶה רַק הַתְּבוּנָה בְּדַבְּרִים הַחִיצוֹנִיִּים שֶׁמְשַׁכּוֹ אֶת עֵינָיו. אֲךָ אֲנִי שְׁנִינּוּ יוֹדְעִים, שְׂאוֹתָהּ קוֹמָה תַּחְתּוֹנָה שֶׁל הַמְּנוּעִים הִיא עֵיקַר הַסְּפִינָה, שֶׁהָרִי הִיא מְנִיעָה אֶת כָּל הַסְּפִינָה. וְאִף אֶתָּה, הַמְּתַפְּלָא עַל הָרַעַשׁ שֶׁשְׁמַעְתָּ בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ וְעַל לְבוּשֶׁם הַשְּׁחוּר שֶׁל הַתְלַמְּדִים - דַּע לָךְ, שֶׁהָאֲנָשִׁים הִלְלוּ הֵם "הַמְּנוּעַ" שֶׁל הָעוֹלָם. וּבְזִכּוֹת הָאֲנָשִׁים "הַשְּׁחוּרִים" הִלְלוּ שְׁלוֹמִידִים תּוֹרָה, הָעוֹלָם קִים! וְאֵם חֲלִילָה לֹא הָיוּ בְּעוֹלָם תְּלַמְּדִים, שְׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה יוֹמָם וְלַיִל, לֹא הָיָה קִיוֹם לְעוֹלָם...".

שֶׁבֶת שְׁלוֹם לְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל! נֹא לְשִׁמּוֹר עַל קְדוּשַׁת הַגִּילְיוֹן!

פְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ: צו (שַׁבַּת זְכוּר) לרפואת: ג'וזפין איילה בת אסתר

עֲרֵשׁ"ק יב' אדר ב' תשע"ד (14.3.2014) ומיטל דורית בת רות

הַפְּטָרָה: "וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"זְכוּר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עֲמֶלֶק בְּדֶרֶךְ... תִּמְחָה אֶת זְכַר עֲמֶלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח"

על מצות מחיית עמלק ואמר ה"בני יששכר", שהתורה הקדושה צוּתָה לְמַחֹת אֶת עֲמֶלֶק בְּשֵׁלֶשׁ בְּחִינּוֹת – בְּמַחְשָׁבָה, בְּדִיבּוּר וּבְמַעֲשֵׂה. בְּמַחְשָׁבָה, שְׁהָרִי כְּתוּב: "לֹא תִשְׁכַּח" – שְׁזֶה בְּרֹאשׁ. בְּדִיבּוּר כְּתוּב: "זְכוּר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עֲמֶלֶק" – שְׁצָרִיכִים לְזָכוּר בְּפֶה. וּבְמַעֲשֵׂה כְּתוּב: "...תִּמְחָה אֶת זְכַר עֲמֶלֶק" – שְׁזֶה בְּפוּעַל/בְּמַעֲשֵׂה. וּמוֹסִיף וְאוֹמֵר ה"בני יששכר", שְׁבְּשֵׁלֶשִׁים הַיָּמִים מְפֹרָשִׁים וְעַד פֶּסַח יֵשׁ בְּדִיוֹק תִּשְׁ"ךְ (=720) שָׁעוֹת, שֶׁהֵם ג' פְּעָמִים "עֲמֶלֶק" (בְּגַמְטְרִיָּה). וְזֹאת, כְּדֵי לֹמַר לָנוּ שְׁצָרִיךְ לְמַחֹת אֶת עֲמֶלֶק בְּשֵׁלֶשׁ בְּחִינּוֹת: בְּמַחְשָׁבָה, דִּיבּוּר וּבְמַעֲשֵׂה ("עֲמֶלֶק" – גַּמְטְרִיָּה 240, וְשֵׁלֶשׁ פְּעָמִים "עֲמֶלֶק" הֵם 720).

וּכְפִי דְבָרָיו הַקְּדוּשִׁים: "וְהִנֵּה, לְדַעְתִּי תִתְבַּוְּנָה, לְמָה שְׁלֹשִׁים יוֹם דִּיקָא? כִּי הִנֵּה נִצְטוּנוּ עַל מַחִית עֲמֶלֶק ג' מִצְוֹת מִמִּנְיַן תְּרִי"ג: בְּמַחְשָׁבָה ("לֹא תִשְׁכַּח"), בְּדִיבּוּר ("זְכוּר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עֲמֶלֶק") וּבְמַעֲשֵׂה ("תִּמְחָה אֶת זְכַר עֲמֶלֶק"), הוּא מַחִית עֲמֶלֶק, שִׁיעוּר קוֹמַת הַקְּלִיפָה... וְהִנֵּה בְּשֵׁלֶשִׁים יוֹם הֵם תִּשְׁ"ךְ (=720) שָׁעוֹת, (שֶׁהֵם) בְּגַמְטְרִיָּה ג' פְּעָמִים "עֲמֶלֶק" (=240), בִּיטוּל שִׁיעוּר קוֹמַתוֹ בְּכָל סְטְרִיין (=מְכַל הַבְּחִינּוֹת): קוֹמַת הַמַּחְשָׁבָה, קוֹמַת הַדִּיבּוּר (וְקוֹמַת הַמַּעֲשֵׂה. וּבְזֶה תִתְבַּוְּנָה, אֲשֶׁר מִתְחִילִין לְדְרוֹשׁ בְּהִלְכוֹת פֶּסַח בְּיוֹם הַפּוּרִים דִּיקָא, יוֹם מַחִית עֲמֶלֶק. וְהִנֵּה, מְקוּבָל בְּיַדֵּינוּ קִבְּלַת הַקְּדוּמוֹנִים (בְּזֶהר הַקְּדוּשׁ) אֲשֶׁר לְעֵתִיד לְבּוֹא בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ מְלַחֶמֶת עֲמֶלֶק וּמַחִיתוֹ יִהְיֶה בְּעֶרְב׳ יוֹם הַפֶּסַח... הַתְּחִלָּה בְּיוֹם הַפּוּרִים וְהַסּוּיִם וְהַגָּמָר בְּעֶרְב׳ פֶּסַח. הֵן הֵמָּה תִשְׁ"ךְ (=720) שָׁעוֹת מִמִּנְיַן ג' פְּעָמִים עֲמֶלֶק, לְבִטּוּל שִׁיעוּר קוֹמַת הַקְּלִיפָה מְכַל וְכָל – בְּמַחְשָׁבָה דִּיבּוּר וּבְמַעֲשֵׂה. וּבְזֶה תִבִּין טַעַם בְּדִיקַת חֲמִץ אֹרֶז לְאַרְבַּעַת עָשָׂר לַחֹדֶשׁ. וְלְמָה הִתְנַא נְקֻט (לְשׁוֹן) 'אֹרֶז'? כִּי יוֹצֵאִים אֹז מִחֹשֶׁף לְאֹרֶז. בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ, אָמֵן. בְּעֵנִין עֲמֶלֶק אוֹמֵר הִרָה"ק מַהֲרִי"א מְקַמְאֲרְנָא זִיע"א, בְּסַפְרוֹ "נוֹצֵר חֶסֶד", שְׁבַחִילוּתוֹ שֶׁל הַיֹּצֵר הָרַע יֵשׁ כַּח טוֹמְאָה, הַנִּקְרָא "קְלִיפַת עֲמֶלֶק". וְקְלִיפָה זוֹ מְנַסָּה כָּל הַזְּמַן לְהַכְנִיס סִפְק בְּלֵב הָאָדָם בְּעֵנִינִי אֲמוּנָה בַּה' יִתְבַּרַךְ, וְעֵנִין זֶה נִרְמָז בְּשֵׁם "עֲמֶלֶק" (=240), שֶׁהוּא בְּגַמְטְרִיָּה "סִפְק" (=240). וְלָכֵן, אוֹמֵר הִרָה"ק מַהֲרִי"א מְקַמְאֲרְנָא, כְּדֵי לְהַתְגַּבֵּר עַל קְלִיפַת טוֹמְאָת עֲמֶלֶק, צָרִיךְ הָאָדָם לְהַתְקַשֵּׁר (=לְהַדְבִּיק) לְצַדִּיק אֱמֶת.

וּכְפִי דְבָרָיו הַקְּדוּשִׁים עַל מַסְכַּת אָבוֹת (א', טז): "רַבֵּן גַּמְלִיאֵל הָיָה אוֹמֵר: עָשָׂה לְךָ רַב, וְהִסְתַּלַּק מִן הַסִּפְק' – עָשָׂה לְךָ רַב, לְעֵנִין יִרְאָה וְחִסִּדוֹת... עָשָׂה לְךָ אֵיזָה צְדִיק וְקְדוּשׁ לְרַב, וְהִסְתַּלַּק מִן הַסִּפְק, (שֶׁהוּא) קְלִיפַת עֲמֶלֶק, שְׁעוּלָה (בְּגַמְטְרִיָּה) סִפְק, וּמַעוּרֵר קוֹשִׁיּוֹת וּמִינּוֹת. וּכְשֶׁתְּקַשֵּׁר עֲצָמְךָ לְצַדִּיק אֱמֶת, תִּסְתַּלַּק מִן הַסִּפְק...". וְעַל כֵּן, אוֹמֵר הִרָה"ק מַהֲרִי"א מְקַמְאֲרְנָא, כְּאֲשֶׁר מִתְעוּרֵר סִפְק בְּאֲמוּנָה בַּה' יִתְבַּרַךְ, מִיַּד מְגִיעַ עֲמֶלֶק לְהִילָחֵם בְּיִשְׂרָאֵל. וּכְפִי שְׁפָתוֹב בְּתוֹרָה (כְּאֲשֶׁר יִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, וְלֹא הָיָה לָהֶם מַיִם לְשִׁתּוֹת) (שְׁמוֹת יז, א): "...וַיִּרְבַּ הָעָם עִם מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ תָנוּ לָנוּ מַיִם וְנִשְׁתֶּה וַיֹּאמֶר לָהֶם מֹשֶׁה מַה תְּרִיבוּן עִמָּדִי מַה תִּנְסוּן אֶת ה'... וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם מִסָּה וּמְרִיבָה עַל רֵיב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל נִסְתָּם אֶת ה' לֵאמֹר הִישׁ ה' בְּקִרְבָּנוּ אִם אֵין. וַיָּבֹא עֲמֶלֶק וַיִּלָּחֶם עִם יִשְׂרָאֵל בְּרַפְּיָדִים."

וּפְרֵשׁ רִשׁ"י: "וַיָּבֹא עֲמֶלֶק" – סִמְךָ פְּרָשָׁה זוֹ ("הִישׁ ה' בְּקִרְבָּנוּ אִם אֵין") לְמַקְרָא זֶה ("וַיָּבֹא עֲמֶלֶק"), (כְּדֵי) לֹמַר: תְּמִיד אָנִי (=ה') בְּיַנְיָכֶם, וּמְזוּמָן לְכָל צָרְכֵיכֶם, וְאַתֶּם אוֹמְרִים 'הִישׁ ה' בְּקִרְבָּנוּ אִם אֵין? חֲיִיכֶם (=לְשׁוֹן שְׁבוּעָה) שֶׁהַכְּלָב (=עֲמֶלֶק) בָּא וְנוֹשֵׁף אֶתְכֶם, וְאַתֶּם צוֹעֲקִים לִי, (וְאֵין) תִּדְעוּ הֵיכָן אָנִי."

וְהִנֵּה, מְדַבְּרֵי הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הִרָה"ק מַהֲרִי"א מְקַמְאֲרְנָא אָנוּ לְמִדִּים כִּי עֲצֵם נְפִילַת יִשְׂרָאֵל מִמְדַּרְגָּתָם הִיָּתָה בְּגִלְגַל הַסִּפְק בְּאֲמוּנָתָם בַּה', כְּפִי אוֹמְרָם: "הִישׁ ה' בְּקִרְבָּנוּ אִם אֵין". עַל-כֵּן, כְּפִי שֶׁהַבְּאֵנוּ, כְּאֲשֶׁר יֵשׁ סִפְק בְּאֲמוּנָה בַּה', אֹז מִיַּד מִתְעוּרֵר קְלִיפַת עֲמֶלֶק (שְׁעוּלָה בְּגַמְטְרִיָּה סִפְק) כְּדֵי לְהִילָחֵם בְּיִשְׂרָאֵל.

וּבְנוֹסָף לְמַדְּנוּ מְדַבְּרֵי הַקְּדוּשִׁים, כִּי שׁוֹרֵשׁ נְפִילַתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּקְלִיפַת עֲמֶלֶק הוּא מְשׁוּם שֶׁלֹּא הִיָּתָה לָהֶם אֲמוּנָה

פשוטה והתקשרות אמיתית עם משה רבם, וזהו שרמזו להם משה, באומרם: "ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את ה'". קודם מקדים משה את עצמו, ואומר "מה תריבון עמדי", ורק אחר-כך אומר להם "מה תנסון את ה'". שכן, כאשר העם גלה חוסר אמונה שלמה במשה רבנו, ורב עמו, מיד התעוררה קליפת עמלק, והכניסה בלבם ספקות באמונת ה'. וזה מה שרמזו להם משה: "מה תריבון עמדי" – כיון שלא היתה לכם אמונה פשוטה בי, ורבתם עמדי, הגעתם ל-"מה תנסון את ה'", שאתם מנסים ובודקים את הקב"ה. ועל-ידי כך התעוררה קליפת עמלק (בגמטריה ספק), שהכניסה בכם ספק באמונה בה', כפי שאמרתם "היש ה' בקרבנו אם אין". ומעתה מבוארים דבריו הקדושים של הרה"ק מהרי"א מקמארנא, שאמר "עשה לך רב" – שתיב האדם לקבל על עצמו רב מצדיקי הדור ותכמי התורה, אשר לאמר לו מה יעשה, בבחינת: "על פי התורה אשר ירוך ועל המשפט אשר לאמר לך תעשה...". ועל-ידי כך מובטח לך ש"והסתלק מן הספק" – שתסתלק ממך קליפת עמלק, העולה בגמטריה ספק. (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פניחס פרידמן)

"וירח יי את ריח הניחח" – ראשי תיבות "אריה"

שנינו (יומא כא): "חמשה דברים נאמרו באש של מערכה: רבוצה כארי, וברה פחמה וכו'...". דהיינו, במקדש הראשון, הצורה של אש המערכה על גבי המזבח היתה כצורת ארי רובץ. (האש, שהיתה רבוצה כארי על המזבח, באה לרמוז, שכמו שהארי היה מגן על בעל הבית מבלי שיצטרך לפעול כלל, כך הגנה אש המערכה (בדמות הארי) על ישראל, שלא יבואו כלל לידי חטא). וכן בזהר הקדוש ("צו" לב') מבואר ענין זה של האריה של אש, הרובץ על המזבח. ומוסיף הזהר ואומר, שהכהנים וישראל היו רואים אש עליונה יורדת מהשמים כדי לקבל את האש התחתונה, ומתלקחים על המזבח, והיו שמחים בכך מאד. ענין זה רמוז בפתוב (בראשית ח' כא): "וירח יי את ריח הניחח" – ראשי תיבות "אריה". ובפתוב (ויקרא ט' ט): "ויתן על קרנות המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח" – סופי תיבות "מתלקחת" – לומר לנו, שהאש שהיתה מתלקחת על המזבח היתה בצורת אריה. יהי רצון שייבנה בית המקדש במהרה בימינו, ונזכה לראות כל זאת בעינינו, אמן!

נס פורים - מעין(=כמו) הגאולה העתידה

אמרו חז"ל בגמרא (פסחים נ'): "אמר רבי אחא ב(שם) ר' חנינא: לא פעולם הזה העולם הבא. פעולם הזה (מברך האדם) על בשורות טובות, ואומר: ברוך הטוב והמטיב, ועל בשורות רעות אומר: ברוך דין אמת. (אבל) לעולם הבא - פלו הטוב והמטיב". והנה, על דברי חז"ל אלו, מקשה הצ"ח ושואל: איך אומרים חז"ל "לעולם הבא - פלו הטוב והמטיב"? הלא ברור שלעתיד לבוא לא יהיה שום רע בעולם... והביא בשם הגאון ר' אפרים מבראד זצ"ל, שבאמת אנחנו מאמינים שהקב"ה הוא מקור הטוב, ומאתו לא תצאנה הרעות, שכן "כל מה דעביד רחמנא - לטב עביד" (=כל מה שהקב"ה עושה - לטוב עושה). ומה שנדמה לעינינו שיש דברים רעים בעולם, הוא רק מפני שטחו עינינו מראות ומלהבין שהכל הוא לטובה. אולם, לעתיד לבוא, כאשר יוציא אותנו הקב"ה מאפילה לאורה, יתגלה למפרע שכל הצרות והתלאות שעברו עלינו, הכל היה טוב וחסד גדול, ולא היה רע כלל. וזהו שאמרו חז"ל: "לעולם הבא - פלו הטוב והמטיב". כלומר, אפילו על הרעות, שברכנו עליהם "ברוך דין אמת", לעתיד לבוא נברך עליהם "הטוב והמטיב", מפני שיתגלה לנו שהכל היה לטובה.

וזהו שפתוב על הגאולה העתידה: "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחלמים" - בגאולה העתידה נהיה כאדם החולם חלום רע, וכשמתעורר הוא מחלומו, רואה שלא היו דברים מעולם, וכי הרע היה רק חלום. והנה, כאשר נתבונן בנס פורים, נראה שהנס היה ממש מעין הגאולה העתידה: לא רק שכלל ישראל זכו לצאת מצרה לרוחה, ומאפילה לאור גדול, אלא הם זכו גם לגילוי גדול ולהשגה מעין הגאולה העתידה - לראות ולהבין שמעולם לא היה שום רע בעולם הזה, והכל הוא דמיון, והוא יתברך - "פלו הטוב והמטיב". והמן וחכמיו, וזרש אשתו, שהיו מבני עמלק, ששנאתם לישראל לא ידעה שובע, בעצם החזירו את ישראל בתשובה. ולאמיתו של דבר, הם היו כלי שרת בידי ההשגחה העליונה, כדי לקדש שם שמים. ולא בכדי נקרא המן - "צורר היהודים". שהרי אחת הסיבות שבגללן נתעורר קטרוג על עם ישראל, היא על היותם מפורדים, ובלי שום אחדות, כמו שאמר המן הרשע: "ישנו עם אחד מפזר ומפחד".

ולכן, כדי לתקן פגם זה אמרה אסתר למרדכי: "לך כנוס את כל היהודים" - כדי לאחד אותם - כאיש אחד, בלב אחד. ומי גרם לאחדות זו? - המן הרשע, על-ידי גזירתו. ולכן נקרא המן בפנינו "צורר היהודים", על שקשר וצרר בצורר אחד את כל היהודים, וגרם לאחדות בעם ישראל.

נא לשמור על קדושת הגיליון!

שבת שלום לכל בית ישראל!

פְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ: צו (שַׁבַּת זְכוּר) לרפואת: ג'וזפין איילה בת אסתר

עֲרֵשׁ"ק יב' אדר ב' תשע"ד (14.3.2014) ומיטל דורית בת רות

הַפְּטָרָה: "וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר... וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן יִתְּלוּ עַל הָעֵץ"

על הכתוב כאן: "וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יִנָּתֵן גַּם מָחָר לַיהוּדִים... וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן יִתְּלוּ עַל הָעֵץ", שואלים המפרשים בתמיהה: הלא עשרת בני המן נהרגו כבר קודם, עם שאר אויבי היהודים, כפי שמסופר במגילה (ט, ה' - י'): "וְאֵת... עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן בֶּן הַמֶּדְתָּא צָרַר הַיְהוּדִים הָרְגוּ...".

אם כן, מדוע מבקשת אסתר שוב מהמלך "וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן יִתְּלוּ עַל הָעֵץ"? כדי להסביר זאת, נקדים להביא את דברי חז"ל, שקבלו מרבתינו, שבכל מקום במגילת אסתר שכתוב "הַמֶּלֶךְ" בלבד, הפונה היא **לְמֶלֶךְ מְלָכֵי הַמְּלָכִים**, הקב"ה, ובכל מקום שנאמר "הַמֶּלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ", הפונה לאחשורוש ממש, כפי שמובא גם בזהר הקדוש: "...וּבְכָל אֶתְרָא (=מקום) (שבו נכתב במגילה) הַמֶּלֶךְ סֵתֶם - דָּא (=זה) קב"ה...".

אם כן, בפתוב "וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם עַל הַמֶּלֶךְ... ", אסתר התפללה אל המלך, הוא **מֶלֶךְ מְלָכֵי הַמְּלָכִים**, הקב"ה, ש"יִנָּתֵן גַּם מָחָר לַיהוּדִים... (ש)אֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן יִתְּלוּ עַל הָעֵץ". וצריכים אנו להבין, מה פשר פניית אסתר כאן למלכו של עולם, בבקשה לתלות את עשרת בני המן והלא כאמור הם כבר מתו...

זאת ועוד: חז"ל אומרים על הכתוב "מָחָר", שהוא לפעמים לשון עתיד, כפי שכתוב בתורה (שמות יג, יד): "וְהָיָה כִּי יִשְׁאַלְךָ בֶּן־בְּנֵי מִצְרַיִם לֵאמֹר מָחָר לָמָּה זֹאת וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ ה' מִמִּצְרַיִם...". כלומר, יש מקומות, שאף-על-פי שכתוב "מָחָר", אין הפונה היא למחרת היום, אלא לעתיד, לאחר זמן רב. ולכן צריכים אנו להבין גם כאן, למה התפונה אסתר, באומרה "יִנָּתֵן גַּם מָחָר לַיהוּדִים... וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן יִתְּלוּ עַל הָעֵץ".

ואם לא די בכך, הרי נתון נוסף: מקובל אצל חז"ל, שהמלה "אֵת" באה ללמד על ריבוי והוספה. והנה, כאשר המגילה מונה את שמותיהם של עשרת בני המן, היא לא מונה אותם יחד במרוצה, כפי שהיה ראוי שיכתב (=פרשנדתא, דלפון, אספתא וכו'), אלא המלה "וְאֵת" מופיעה ומפרידה ביניהם עשר פעמים ("וְאֵת פרשנדתא וְאֵת דלפון וְאֵת אספתא: וְאֵת פורתא וְאֵת אדלֵיא וְאֵת ארידתא: וְאֵת פרמשתא וְאֵת אריסי וְאֵת ארדי וְאֵת ויזתא").

ואכן, בילקוט "מעם לעז" מבואר, שעשר המלים "וְאֵת", המופיעות כאן, מרמזות על תלית עשרה אנשים נוספים, מלבד עשרת בני המן!

ומכיון שחז"ל אמרו (מסכת מגילה ז'): " (מגילת) אֶסְתֵּר - בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ נֹאמְרָה", הרי בודאי שבקשת אסתר מהקב"ה על תלית עתידית של עשרת בני המן נוספים - צריכה להתקיים! שכן, המלך, הוא הקב"ה, הסכים לבקשתה של אסתר, כפתוב בתשובת המלך (מגילת אסתר ט, יז): "וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהִיעָשׂוֹת כֵּן". ואם כן, האמנם התגשם הדבר? הבה נדלג על-פני כ-2300 שנות הסטוריה, ונעצר בתקופת מלחמת העולם השנייה, בשואה האיומה שעברה על העם היהודי. כידוע, הגרמנים הנאצים, ימח שמם וזכרם, רצו להשמיד חלילה את כל העם היהודי, כפי שרצה לעשות המן, צורר היהודים: "לְהַשְׁמִיד לְהַרְגַּ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַיְהוּדִים מִנְּעַר וְעַד זָקֵן טָף וְנָשִׁים". ואכן, לא במקרה היתה להמן ולגרמנים מטרה משותפת. שכן, הגאון מוילנא כתב בספריו, הרבה לפני השואה האיומה, שהאומה הגרמנית, כמו גם המן הרשע, הם מזרע עמלק.

והנה, לאחר המלחמה והשואה, הועמדו לדין חלק מאותם פושעי מלחמה נאציים, צאצאי עמלק, שהשתתפו בנסיון ההשמדה של העם היהודי.

במשפטים אלה שנקראו "משפטי גירנברג" הועמדו לדין 23 פושעי מלחמה נאציים, אשר מתוכם נידונו למות רק אחד-עשר נאציים. אולם בניגוד לכל הציפיות, שהנידונים למות יוצאו להורג על-ידי כיתת יורים, כנהוג

במשפט צבאי, או יועלו על הכסא החשמלי (כנהוג בארה"ב), גזר בית הדין להוציאם להורג בתליה, דבר שהיה חריג וללא תקדים.

והנה, שעתיים לפני ביצוע גזר הדין, הצליח הצורך הנודע לשמחה, גרינג, להתאבד בכלאו. במעשה זה גרם אותו רשע שרק עשרה מצאצאי עמלק בני דורנו, גיעו אל עמוד התליה. וכך, ביום כ"א בתשרי תש"ז (16/10/1946 למנינם) פורסם בכותרות עיתוני העולם, כי נתלו עשרה פושעי מלחמה נאציים.

נמצא מכאן, שבקשת אסתר על תלית עשרה נוספים מבני עמלק בעתיד – אכן התגשמה. אך לא די בכך. למרבה הפלא, אם נסתכל במגילת אסתר, שנכתבה אלפי שנים בצורה אחידה, בעמוד בו כתובים עשרת בני המן, נגלה לפליאתנו, כי בין האותיות של שמות עשרת בני המן מצוירות שלש אותיות חריגות, קטנות יותר (=זעירות) – פרשנדת (ת' זעירא), פרמטת (ש' זעירא), ורתא (ו' זעירא). שלש האותיות הללו יוצרות את המלה **תש"ז**, שנת הוצאתם להורג של אותם עשרת פושעי מלחמה נאציים. הפליאה גדלה שבעתיים, כאשר עיון בלוח השנה העברי מגלה, שיום הוצאתם להורג, כ"א בתשרי, הוא יום "**הושענא רבא**", הידוע גם כ– "**יום חיתום הדין**"! ביום זה מוציא הקב"ה לפועל את גזר הדין שנחתם...!!! ברוך הוא וברוך שמו של מלך מלכי המלכים, הקב"ה, שדבריו חיים וקיימים, ונחמדים לעד ולעולמי עולמים. (על פי "לקח טוב")

"לפני ה' קדש קדשים הוא..."

בספר "מירון" מובא סיפור נפלא, המדגיש עד כמה עם ישראל משתדל בגמילות חסדים ומיטיב לזולת. ר' ראובן שפניר היה אחד ומיוחד. כל ימיו עסק במצות ובגמילות חסדים. ערב שבת אחד, בימי העליה הגדולה לארץ ישראל, היה ר' ראובן ממחר לקבלת שבת בבית הפנסת הגדול שבפניר ת"א. בדרכו חלף על פני זוג צעיר ותינוק, שנשא בידי האשה. אותו הזוג היו הולכים במהירות ובחפזון לכיוון חוף הים. עיניהם היו אדומות מבכי, והם נראו בצרה גדולה. ר' ראובן עכב אותם, ופנה אליהם באדיבות, בנסיון לדעת את סיבת צערם ובכים. הם שתקו, ולא רצו להגיד לו, ושוב עלו דמעות בעיניהם. אולם, כאשר הפציר בהם, החל האיש מספר את צפונות לבו: "לפני מספר חודשים עלינו מגרמניה לארץ ישראל. אין לנו אף מכר וקרוב בארץ, ואין לנו גם היכן לגור. לישון אנו ישנים על ספסלים בגנים ציבוריים. ובגלל התינוק איננו מוצאים עבודה. הגיעו מים עד נפש, והחלטנו החלטה נוראה, לאבד את עצמנו לדעת בטביעה!". כאשר שמע ר' ראובן את הדברים, צעק צעקה גדולה: "גואלד! הישמע פזאת בישראל?". מיד פנה אל בני הזוג, ואמר להם: "מעתה, עלי דאגתכם! מהיום אני קרובכם! לא אנוח ולא אשקוט עד אשר אסדר אתכם". ואז, חשב קצת, ואמר להם לבוא אחריו. הוא לקחם לבנין, שהיה בשלבי בניה אחרונים. לא הסס, ובעצם יום השבת דחף את הדלת בגופו החסון פעם ופעמים, עד שהדלת נפתחה לרוחה, הכניסם לדירה, ואמר להם: "כאן תשבו עד לאחר השבת, ואם ירצה השם, לאחר מכן אדאג לכם לדירה קבועה". ר' ראובן לא נח לרגע. הוא נגש לשכנים ברחוב ובקש אכל. הללו הורידו פתיליה וסיר חמין, ונתנו לו. הוא המשיך לחפש בדירות הסמוכות, והשיג חלות וכלי אכל, ארנז, מזרונים ושמיכות. ושוב אמר לאותו זוג דברי עידוד, והלך לדרכו.

ביום ראשון בבקר השפים ר' ראובן, ולפני שהתפלל הגיע לבנין שבו שהו הזוג, לפני שיגיעו הפועלים, כדי שלא יגרמו להם צער ובושה. והתחיל בדין ודברים אתם. מיד הוזמן הקבלן למקום, ולאחר מסע שכנוע הסכים שהזוג ישאר עד שתמצא להם דירה. כדי למנוע פלישות לדירות נוספות, הסכים ר' ראובן להעסיק שומר לילה בבנין על חשבוננו.

לאחר זמן לא רב סדר ר' ראובן לילד גנון, והאשה ובעלה מצאו עבודה מסודרת, והצליחו לעבור לדירה שכורה, ולכלכל את עצמם.

כיום מותר לגלות, שהעולה המסכן והמיואש הפך לאחד היבואנים והיצואנים הגדולים בארץ! כל אותן השנים חפש את ר' ראובן, כדי להודות לו על הצלת נפשות ביתו, אך ר' ראובן התחמק ממנו.

כששאלו את ר' ראובן על-כך, אמר, שהוא נזהר מלפגוש אותם, כיון שהוא חושש שבשעת הפגישה תהיה להם חלישות-דעת, והם יתבישו מפניו, לפיכך מוטב לו להימנע מפגישה שכזו! ועל-כך יש רק לומר – "ר' ראובן שפניר! כן ירבו כמוך בישראל".

שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגיליון!

פְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ: צו (שַׁבַּת זְכוּר) לרפואת: ג'וזפין איילה בת אסתר **כְּנִיסַת הַשַּׁבָּת: 17:16**

עֲרֵשׁ"ק יב' אדר ב' תשע"ד (14.3.2014) ומיטל דורית בת רות **יְצִיאַת הַשַּׁבָּת: 18:25**

הַפְּטָרָה: "וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"וַיֹּאמֶר כִּי יָד עַל כַּס יֵה מְלַחְמָה לְהַ' בְּעַמְלָק..."

יְדוּעַ וּמְפֹרָסִם מִפִּי סוֹפְרִים וְסוֹפְרִים קְדוּשִׁים, כִּי קְלִיפַת עַמְלָק הִיא קְלִיפַת הַגְּאוּהָ. שָׁפֵן, "עַמְלָק" בְּגִימְטְרִיָּה "רַם", בְּבַחֲיַנַת "וְרַם לְבַבְךָ וְשִׁכְחֶתָּ". וְלָכֵן, הָמֵן, שֶׁהִיא מִזְרַע עַמְלָק, מַחְמַת גְּדֹל גְּאוּתוֹ, עָשָׂה עֲצֻמוֹ עֲבוּדָה זָרָה, וּבִקֵּשׁ מִכָּלֶם שִׁישִׁתְּחוּוּ לוֹ.

וְהִנֵּה אָמְרוּ חֲזו"ל שְׁסוּגִילַת וְקְדוּשַׁת יוֹם הַפּוּרִים – יֵשׁ בְּכוּחָהּ לְהַכְנִיעַ אֶת קְלִיפַת הַגְּאוּהָ. וְלָכֵן, חֵג הַפּוּרִים תָּמִיד יִפּוּל רַק בְּיָמִים ג' א' ו' ה', שֶׁהֵם אוֹתִיּוֹת גְּאוּהָ – לְהוֹרוֹת שְׁקִדּוּשַׁת פּוּרִים מִבְּטֻלַת אֶת קְלִיפַת הַגְּאוּהָ. וְאִכּוֹן, עֵיקָר מִפְּלֹתוֹ שֶׁל הָמֵן הִרְשַׁע הִיָּתָה עַל-יְדֵי כֶּךָ שִׁישְׁרָאֵל בָּאוּ לִיְדֵי מִידַת הָעֲנָוָה, בְּהַכִּירִם בְּכֶךָ שִׁחְטָאוֹ וְנִהְנוּ מִסְּעוּדָתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ רִשָׁע (=אֲחִישֵׁרוּשׁ). עַל-כֵּן הִתְאַסְּפוּ יַחַד לְצוּם שְׁלֹשָׁה יָמִים, כְּדֵי לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר פָּגְמוּ. וְעַל-כֶּךָ רָמַז הַפְּסוּקָה (מִגִּילַת אֶסְתֵּר ז', ח'): "וְהָמֵן נִפְלַע עַל הַמַּטָּה" – רֵאשִׁי תִיבוֹת "עֲנָוָה" – לוֹמַר לָנוּ, שֶׁעֵיקָר נִפְּלֵנוּ שֶׁל הָמֵן הִיָּתָה עַל-יְדֵי מִידַת הָעֲנָוָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

וְלָכֵן, גַּם פּוּרִים הִתְרַחַשׁ דוֹקָא עַל-יְדֵי מְרַדְכֵי וְאֶסְתֵּר, שֶׁהִיָּתָה בָּהֶם מִידַת הָעֲנָוָה. כְּפִי שְׂאוּמְרִים חֲזו"ל בְּמִדְרַשׁ רַבָּה (אֶסְתֵּר ו', ב'): "אִישׁ יְהוּדִי הָיָה בְּשׁוֹשֵׁן הַבֵּירָה" – אִישׁ, מְלָמֵד שֶׁהִיָּה מְרַדְכֵי שְׁקוּל בְּדוֹרוֹ כְּמִשָּׁה בְּדוֹרוֹ, דְּכַתִּיב בֵּיהּ 'וְהָאִישׁ מִשָּׁה עָנָו מְאֹד". וְכֵן פָּתַח הַגַּה"ק הַחֵיד"א זצ"ל: "אִישׁ יְהוּדִי" בְּגִימְטְרִיָּה "מִשָּׁה". לְהוֹרוֹת לָנוּ שֶׁמְרַדְכֵי הִיָּה עָנָו כְּמִשָּׁה רַבָּנּוּ. וְלָכֵן, כְּמוֹ שִׁמְשָׁה יֵצֵא לְהִלָּחֵם וְלְהַכְנִיעַ אֶת קְלִיפַת עַמְלָק (כְּפִי שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת יז', יא): "וְהִיָּה כְּאֲשֶׁר יָרִים מִשָּׁה יָדוֹ וְגִבְרַת יִשְׂרָאֵל וְכַאֲשֶׁר יִנִּיחַ יָדוֹ וְגִבְרַת עַמְלָק") – כֵּן זָכָה מְרַדְכֵי, לְהַכְנִיעַ אֶת הָמֵן, גְּזַע עַמְלָק, בְּזָכוֹת גְּדֹל עֲנֻתָנוֹתוֹ.

וְהִנֵּה, כְּתִב ה"מְאוּרֵי אוֹר" (מַע' אוֹת גְּאוּהָ), שֶׁהִבֵּא לִיְדֵי גְּאוּהָ פּוּגִם בְּשֵׁם הַקַּב"ה בְּאוֹתִיּוֹת יְה' (יְהוּה), שֶׁהֵן בְּגִימְטְרִיָּה "גְּאוּהָ". וְלָכֵן, כָּל הַמְּכַנִּיעַ אֶת הַגְּאוּהָ בְּקִרְבּוֹ, וּבֵא לִיְדֵי עֲנָוָה, מְאִיר עַל-יְדֵי כֶּךָ אֶת אוֹתִיּוֹת יְה', מִשֵּׁם ה', וְיָכוֹל לְהַכְנִיעַ אֶת קְלִיפַת עַמְלָק. וְזֶהוּ שְׁכַתּוּב בְּמִלְחַמַת עַמְלָק (סוּף פְּרֻשַׁת בִּשְׁלַח): "וַיֹּאמֶר כִּי יָד עַל כַּס יֵה מְלַחְמָה לְה' בְּעַמְלָק..." דְּהֵינּוּ עַל-יְדֵי שֵׁם יְה', שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיָּה "גְּאוּהָ", נִיתֵן לְהַכְנִיעַ אֶת קְלִיפַת הַגְּאוּהָ, הוּא עַמְלָק. וּמוֹסִיף וְאוֹמֵר ה"מְאוּרֵי אוֹר": הַנֵּה, יְהוּדִי הוּא אוֹתִיּוֹת יו"ד ה"י(יְה), מִפִּינֵן וְעֵיקָר כּוּחוֹ שֶׁל מְרַדְכֵי הִיָּה לְהַכְנִיעַ אֶת קְלִיפַת עַמְלָק, עַל-יְדֵי מִידַת הָעֲנָוָה, לָכֵן נִקְרָא בְּתוֹרָה "מְרַדְכֵי הַיְהוּדִי", לְרְמוֹז שֶׁאֲצִלוּ הֵיוּ אוֹתִיּוֹת יו"ד ה"י (יְה), בְּשִׁלְמוֹת וְלֵילָא פָּגָם.

לְפִי זֶה יִתְבָּאֵר גַּם מְאֹד חֲזו"ל (מִגִּילַת יג'): "אָמַר רִישׁ לְקִישׁ: גְּלוּי וְיְדוּעַ לְפָנַי מִי שְׂאֵמַר 'וְהִיָּה הָעוֹלָם', שֶׁעֲתִיד הָמֵן לְשְׁקוּל שְׁקָלִים עַל יִשְׂרָאֵל – לְפִיכֶךָ הַקְּדִים שְׁקָלֵיהֶן (=שֶׁל יִשְׂרָאֵל) לְשְׁקָלֵיו (=שֶׁל הָמֵן)... וְהֵינּוּ דַתְנָן (=וְזֶהוּ שְׁלֹמֹדֵנוּ): בְּאֶחָד בְּאֶדָר מְשִׁמִּיעִין (=מְכַרְיִזִים) עַל הַשְּׁקָלִים".

וְהָעֲנָוִן הוּא עַל-פִּי הַמְּבוֹאֵר בְּסוֹפְרִים הַקְּדוּשִׁים, כִּי מָה שְׁצוּהָ הַקַּב"ה כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְתַת מַחְצִית הַשְּׁקָל הוּא כְּדֵי לְרְמוֹז עַל מִידַת הָעֲנָוָה – כְּדֵי שִׁיחֲזִיק כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֶת עֲצֻמוֹ רַק לְמַחְצִית, וְלֹא לְדַבַּר שְׁלֵם. וּמִפִּינֵן שְׁלֹמֹדֵנוּ שֶׁעֵיקָר הַכְּנַעַת קְלִיפַת עַמְלָק הוּא עַל-יְדֵי מִידַת הָעֲנָוָה, סִבֵּב הַקַּב"ה שֶׁגִּזְרִית הָמֵן הִרְשַׁע תַּחוּל בְּחֻדֶשׁ אֶדָר (שְׁבו "מְשִׁמִּיעִין עַל הַשְּׁקָלִים"), כְּדֵי לְרְמוֹז לְיִשְׂרָאֵל שֶׁעֵיקָר הַכְּנַעַת קְלִיפַת עַמְלָק הִיא עַל-יְדֵי מִידַת הָעֲנָוָה, הַנְּרַמֶּזֶת בְּמַחְצִית הַשְּׁקָל.

יְהִי רְצוֹן, שִׁיזְכְּנוּ ה' יִתְבָּרַךְ לְבַטֵּל בְּקִרְבָּנוּ אֶת מִידַת הַגְּאוּהָ, כְּדֵי שְׁנוּכַל לְבוֹא לְמִידַת הָעֲנָוָה וְלְהַכְנִיעַ אֶת קְלִיפַת עַמְלָק, הִיא קְלִיפַת הַגְּאוּהָ, אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. (עַל פִּי "אוֹרָה שֶׁל תוֹרָה" לְהַרְה"ק פִּינְחָס פְּרִידְמָן)

"וַתִּקְרָא אֶסְתֵּר לְהַתְּךָ" (אֶסְתֵּר ד', ה')

הַסִּפֵּר "יְעֻרוֹת הַדְּבִשׁ" מְבִיא בְּשֵׁם הַמְּקוּבָּלִים דְּבַר פֶּלֶא: מְרַדְכֵי הַיְהוּדִי הוּא גְּלָגוּל וְנִיצוּץ נִשְׁמָתוֹ שֶׁל מִשָּׁה רַבָּנּוּ, וְהָמֵן הִרְשַׁע הוּא גְּלָגוּלוֹ שֶׁל הָאִישׁ הַמְּצָרִי שֶׁהִרְגַּ מִשָּׁה רַבָּנּוּ, וְטָמֵן אוֹתוֹ בְּחוּל (וְלָכֵן רָצָה לְנַקּוּם אֶת נַקְמָתוֹ

בְּמִרְדְּכִי, וְאִילּוּ אֶסְתֵּר הָיָא גְּלָגוּל וְנִיצוּץ בְּתִיָּה בַת פְּרָעָה, וְלִכֵּן לְקַחְהּ מִרְדְּכִי לֹו לְבַת. וּמִמְשִׁיךְ "יַעֲרוֹת הַדְּבָשׁ" וְאוֹמֵר, עַל-פִּי הַמְּבָאָר בְּכַתְבֵי הָאֵר"י זצ"ל, כִּי מֹשֶׁה רִבְּנֵו הָרַג אֶת הַמִּצְרִי בְּעֹזֶרֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ "תַּפְּהָ" – שֵׁם שְׂיֹוצָא מֵהַפְּסוּק בְּתִהִילִים (קנ', ו'): "כָּל הַנְּשֻׁמָּה תִּהְיֶה יָהּ". וְלִכֵּן כֹּאֲשֶׁר אָמַר מֹשֶׁה לְדָתָן וְלֵאבִירָם (שְׁמוֹת ב', יג'): "לָמָּה תַּפְּהוּ רַעְדוּ", וְהִזְכִּיר שֵׁם אֶת הַשֵּׁם "תַּפְּהָ", שֶׁבְּעֹזֶרֶתוֹ הָרַג אֶת הַמִּצְרִי, עָנָה לֹו הָרָשָׁע: "הֲלֹהֲרַגְנִי אַתָּה אָמַר, כֹּאֲשֶׁר הִרְגַתְּ אֶת הַמִּצְרִי?" כְּלוֹמֵר הָאֵם גַּם אוֹתִי אַתָּה רוֹצֵה לְהַרוֹג בְּשֵׁם "תַּפְּהָ", כְּמוֹ שֶׁהִרְגַתְּ אֶת הַמִּצְרִי?

לְפִי זֶה מְבָאָר הַרַה"ק מִקְמָאֲרָנָא זי"ע, שֶׁכֹּאֲשֶׁר רִאֲתָה אֶסְתֵּר שְׂמִרְדְּכִי נִוְדַעְוֵעַ כָּל-כַּף מַגְזִירַת הַמֶּן לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל הַיְּהוּדִים, עַד שֶׁכְּתוּבָא מִכַּף "וַיִּקְרַע מִרְדְּכִי אֶת בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׁ שֵׁק וְאִפֶּר... וַיִּזְעַק וַעֲקָה גְדֻלָּה וּמְרָה" (אֶסְתֵּר ד', א') – הַתְּפִלָּאָה מְאוּד, מְדוּעַ אֵין מִרְדְּכִי מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּשֵׁם "תַּפְּהָ", כְּמוֹ שֶׁהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ מֹשֶׁה בְּכַדִּי לְהַרוֹג אֶת הַמִּצְרִי. וְלִכֵּן: "וַתִּקְרָא אֶסְתֵּר לְהַתְּדָן". "הַתְּדָן" אוֹתִיוֹת הַשֵּׁם "תַּפְּהָ", "וַתִּצְוֶהוּ עַל מִרְדְּכִי לְדַעַת מַה זֶה וְעַל מַה זֶה", כְּלוֹמֵר מְדוּעַ אֵין הוּא מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּשֵׁם "תַּפְּהָ" כְּדִי לְהַרוֹג אֶת הַמֶּן וּלְבַטֵּל אֶת הַגְּזִירָה?

וּבִאֲמַת צְרִיכִים אָנוּ לְהַבִּין, מְדוּעַ לֹא הִשְׁתַּמֵּשׁ מִרְדְּכִי (גְּלָגוּל וְנִיצוּץ שֶׁל מֹשֶׁה) בְּשֵׁם הַקְּדוֹשׁ "תַּפְּהָ" כְּדִי לְהַרוֹג אֶת הַמֶּן (גְּלָגוּל הַמִּצְרִי)? שְׁהָרִי כַּף עָשָׂה מֹשֶׁה רִבְּנֵו!

נִיתָן לְבָאָר זֹאת עַל-פִּי דְבָרֵי הַחִיד"א הַקְּדוֹשׁ: "בְּשַׁעָה שְׁהוֹצִיאוּ אֶת רַבִּי עֲקִיבָא לְהַרְיָגָה, זְמַן קְרִיאַת שְׁמַע הָיָה, וְהָיָו סוֹרְקִין אֶת בְּשָׂרוֹ בְּמִסְרָקוֹת שֶׁל בְּרִזֵּל, וְהָיָה מְקַבֵּל עָלָיו עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם, (בְּכַף שֶׁקְרָא "קְרִיאַת שְׁמַע"). אָמְרוּ לֹו תְלַמִּידָיו: רִבְּנֵו עַד כָּאֵן? אָמַר לָהֶם: כָּל יְמֵי הַיִּתִּי מִצְטָעֵר עַל פְּסוּק זֶה "וְאַהֲבַתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ... וּבְכָל נַפְשֶׁךָ", אֲפִילוֹ נוֹטֵל אֶת נַשְׁמַתְךָ... וְעַכְשָׁיו שְׁבָא הַדְּבָר לְיָדִי לֹא אֶקְיַמְנֹו? וְצְרִיכִים אָנוּ לְהַבִּין, מְדוּעַ שְׁאֵלוֹ אוֹתוֹ תְלַמִּידָיו: "רִבְּנֵו, עַד כָּאֵן"? מַהוּ עַד כָּאֵן?

וּבִבְאָר הַחִיד"א עַל-פִּי הַמְּקוּבָּלִים, שֶׁהִנֵּה הַשֵּׁם "תַּפְּהָ" מְרוֹמָז בְּסוֹפֵי הַתִּיבוֹת "וְאַהֲבַתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ", וְאִילוֹ הָיָה רַבִּי עֲקִיבָא מְכוּן בְּשֵׁם זֶה, הָיָה יָכוֹל לְהַרוֹג אֶת הָרָשָׁעִים שְׁהוֹצִיאוּ אוֹתוֹ לְהוֹרֵג וּלְהַנְצִיל. וְלִכֵּן, כֹּאֲשֶׁר רָאוּ אוֹתוֹ תְלַמִּידָיו, שֶׁהוּא מְאָרִיךְ בְּ"אַחַד" (שֶׁל "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל"), וְאִינוּ מִמְשִׁיךְ לֹוֹמֵר אֶת הַפְּסוּק: "וְאַהֲבַתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ", שְׁאֵלוֹ אוֹתוֹ: "רִבְּנֵו, עַד כָּאֵן"? לָמָּה אַתָּה אוֹמֵר רַק עַד כָּאֵן אֶת "קְרִיאַת שְׁמַע"? הֲלֹא אִם תִּמְשִׁיךְ אֶת הַפְּסוּק "וְאַהֲבַתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ", שְׁמְרוֹמָז בּוֹ הַשֵּׁם "תַּפְּהָ", תּוֹכֵל לְהַכּוֹת וּלְהַרוֹג אֶת הַמְּנַסִּים לְהוֹרֵגָה, וּלְהַנְצִיל! עַל כַּף עָנָה לָהֶם רַבִּי עֲקִיבָא: כָּל יְמֵי הַיִּתִּי מִצְטָעֵר עַל פְּסוּק זֶה "וְאַהֲבַתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ... וּבְכָל נַפְשֶׁךָ", אֲפִילוֹ נוֹטֵל אֶת נַשְׁמַתְךָ... וְעַכְשָׁיו שְׁבָא הַדְּבָר לְיָדִי לֹא אֶקְיַמְנֹו? נִכּוֹן שְׂיִישׁ בְּיָדִי הַכַּח לְהַרוֹג אֶת שׁוֹבֵי בְּשֵׁם "תַּפְּהָ", אֲךָ רְצוֹנִי הוּא לְמַסּוֹר אֶת נַפְשִׁי וּלְקַדֵּשׁ שֵׁם שָׁמַיִם.

וְלְפִי זֶה מְבָאָר הַיֵּטֵב מְדוּעַ סָרַב מִרְדְּכִי לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּשֵׁם "תַּפְּהָ" בְּכַדִּי לְהַכּוֹת וּלְהַרוֹג אֶת הַמֶּן הָרָשָׁע, כִּי רָצָה לְמַסּוֹר אֶת נַפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת ה' יַתְבָּרָךְ. אֲלֹא שֶׁהַקַּב"ה, בְּרוּב רַחֲמָיו וְחַסְדָּיו, שָׁלַח עַל-יָדֵי מִרְדְּכִי נֶס וְהִצִּילָה לְכָל יִשְׂרָאֵל, וְלִיְהוּדִים הָיְתָה אוֹרָה וְשִׂמְחָה וְשִׁשׁוֹן וִיקָר, וְכֵן יִהְיֶה לָנוּ, אֲמֵן כֵּן יִהִי רְצוֹן.

"חַיֵּב אֵינֶשׁ לְבְּסוּמִי" (=חַיֵּב אָדָם לְהִשְׁתַּכַּר) בְּמִשְׁךְ כָּל חֹדֶשׁ אֲדָר...

בְּעִיר קְרִיאַקָא הָיָה שְׁתַּיִן אַחַד, שֶׁהָיָה שׁוֹתֵה יי"ש וּמִשְׁתַּכַּר כָּל חֹדֶשׁ אֲדָר. כֹּאֲשֶׁר שְׁאֵלוֹ אוֹתוֹ לְפֶשֶׁר הַדְּבָר – מְדוּעַ הוּא מִשְׁתַּכַּר כָּל חֹדֶשׁ וְהָרִי מִצּוֹת, "חַיֵּב אֵינֶשׁ לְבְּסוּמִי בְּפוּרְיָא... (=חַיֵּב אָדָם לְהִשְׁתַּכַּר בְּפוּרִים" הִיא רַק בְּפוּרִים, וְלֹא בְּכָל חֹדֶשׁ אֲדָר! הָיָה מְסַבֵּיר אוֹתוֹ שְׁתַּיִן וְאוֹמֵר: הֲלֹא הַמֶּן הָרָשָׁע בִּקֵּשׁ לְהַשְׁמִיד לְהַרְג וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַיְּהוּדִים, מְנַעַר וְעַד זְקוֹן, טַף וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד! וְלִכְאוּרָה, צְרִיךְ לְשְׂאוֹל, כִּיִּצַּד קָבַע הַמֶּן הָרָשָׁע זְמַן שֶׁל יוֹם אֶחָד בְּלִבְד כְּדִי לְהַרוֹג אֶת כָּל הַיְּהוּדִים? אוֹלִי יַתְחַבְּאוּ כְּמָה יְהוּדִים בְּתוֹךְ בּוֹרוֹת, שְׂיַחִים וּמְעָרוֹת, וְלֹא יַעֲלֶה בְּיָדוֹ לְהוֹרֵגֵם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם? עַל-כֵּן, מְלַכְתְּחִילָה הָיָה צְרִיךְ לְקַבּוֹעַ זְמַן אֶת כָּל חֹדֶשׁ אֲדָר. אֲלֹא – הַמְשִׁיךְ אוֹתוֹ שְׁתַּיִן לְהַסְבִּיר – הַמֶּן רָשָׁע גְּדוֹל הָיָה, וְחָשַׁב לְעֲצוּמוֹ, 'אוֹלִי לֹא אֲצַלִּיחַ מְזוּיַמְתִּי לְהַרוֹג אֶת כָּל הַיְּהוּדִים, וְהַכֵּל יַתְהַפֵּךְ עֲלֵיהֶם לְטוֹבָה – הָרִי אֲזוּ בּוֹדָאֵי יַעֲשׂוּ יִשְׂרָאֵל יָמִים אֵלּוֹ לְיָמִים טוֹבִים'. וְלִכֵּן קָבַע הַמֶּן רַק יוֹם אֶחָד לְהַרוֹג בּוֹ אֶת כָּל הַיְּהוּדִים, כְּדִי שְׂאֵם לֹא תִצְלִיחַ מְזוּיַמְתוֹ, לְפַחּוֹת יִהְיֶה לְיִשְׂרָאֵל רַק יוֹם טוֹב אֶחָד לְחַגּוּג, וְלֹא חֹדֶשׁ שָׁלֵם. וְסִים אוֹתוֹ שְׁתַּיִן וְאָמַר בְּחִיוּךְ: אֲבָל, הָרִי אֲנִי יוֹדֵעַ אֶת כּוֹנְתוֹ שֶׁל הַמֶּן הָרָשָׁע, הַרוֹצֵה לְמַעַט בְּשִׂמְחַתְנוּ, וְלִכֵּן אֲנִי שׁוֹתֵה לְשׁוֹכְרָה, וּמְקִים אֶת מִצְוֹת "חַיֵּב אֵינֶשׁ לְבְּסוּמִי" (=חַיֵּב אָדָם לְהִשְׁתַּכַּר) בְּמִשְׁךְ כָּל חֹדֶשׁ אֲדָר...

שֶׁבֶת שְׁלוֹם לְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל! נָא לְשִׁמּוֹר עַל קְדוּשַׁת הַגִּילְיוֹן!